

Utdrag ur "Falska ansikten"

Kapitel 1: Stulet ansikte

Ögonen som såg ner mot Kajsa var suddigt bruna, huden blekvit och hakan bara som en svag skugga.

Kajsa la huvudet på sned. Nej, inte den.

Hon tog ett steg åt höger och tittade på nästa tavla. Det var samma kvinna som på målningen innan och den dessförinnan, men hela tiden blev hon lite äldre.

"Tråkiga", kommenterade Johan bakom henne. "Du får ju välja nån tavla där det händer nåt."

Luften inne på konstmuseet surrade av ventilation. Kajsa och Johan hade för bara några minuter sedan betalat inträde till en tjock, svartklädd kvinna med svett droppar på överläppen. Hon hade svarat på smattrande spanska fast Johan hade frågat på engelska.

De var i Spanien, i Puerto Marinero, en liten by vid havet, och idag skulle Kajsa ta itu med den uppgift hon fått med sig från skolan, när hon skulle resa utomlands en hel vecka mitt under terminen: *Besök det berömda konstmuseet, välj en tavla och berätta om den.*

"Där det händer nåt", upprepade Kajsa och kastade ett öga på ännu ett porträtt.

"Kom igen nu då", suckade Johan. "Vi skyndar oss så vi kan sticka och bada sen."

Han hade rätt. Konstmuseet var lika litet som det var berömt, så det skulle väl gå ganska fort att titta igenom de fem salarna. Än så länge befann de sig i den första.

En man i ljus linnekostym kom skyndande. Hans steg klapprade mot stengolvet och han höll nästan på att krocka med Kajsa.

"Förlåt", sa hon automatiskt på svenska.

"Sorry", sa mannen och hastade vidare mot utgången.

Precis innanför dörröppningen i sal nummer två satt en uniformsklädd man på en stol och sov med djupa andetag. Den gröna vaktkepsen hade

glidit ner över ögonen på honom, så allt som syntes av mannens ansikte var en liten mustasch, en utskjutande underläpp och en prydlig dubbelhaka som vilade mot skjortkragen.

”Vill du beskriva nåt händelseöst så kan du ju ta honom”, viskade Johan. ”Ett fantastiskt porträtt av en sovande vakt. Det var så levande så man kunde höra honom snarka.”

Johan skrev i luften på ett osynligt papper. Kajsa fnissade. Då fnös mannen i sömnen och Kajsa drog snabbt iväg med Johan, bort från salen med den sovande vakten och vidare till nästa sal, den tredje.

Där inne upptogs hela ena väggen av en enorm målning. Det var ett slags ökenlandskap invaderat av märkliga föremål: ett ägg balanserat på en klippa, en halvöppen byrå där en svärm av siffror flög ut från en låda, och en klocka, mjuk som en pannkaka tycktes vara på väg att glida ner från den där byrån.

Bredvid tavlan stod en kvinna i grå dräkt tillsammans med ett äldre par och verkade berätta för dem om bilden. Hon pratade svenska. Det äldre paret lyssnade och nickade.

Kajsa skulle just ta ett steg framåt för att ta en närmare titt på tavlan, när Johan väste i hennes öra:

”Helkonstig.”

I den fjärde salen stod ett staffli framför en målning av en båthamn. På staffliet stod en halvfärdig kopia av samma bild.

”För många detaljer”, invände Johan.

”Ja, men jag gillar den”, sa Kajsa. ”Det ser nästan ut som i hamnen här nere.”

Så småningom stod de i den femte och sista salen. Johan gick fram till en tavla med en tjurfäktningscena.

”Äntligen lite action”, sa han.

I samma ögonblick som han sa det hörde de ett skrik. Det var ett långt, utdraget skrik, som sedan övergick i förtvivlad gråt. Kajsa och Johan tittade på varandra, och just då satte larmet igång. Ett öronbedövande tjut skar genom salarna. Kajsa slog händerna för öronen.

”Är det brandlarm?” ropade Johan.

Kajsa såg sig omkring efter en nödutgång. Det fanns ingen.

”Vi får springa ut samma väg”, skrek Kajsa.

De sprang tillbaka genom den fjärde salen. Dit hade kvinnan i den gråa dräkten och det äldre paret hunnit. De höll också för öronen och nu rusade de före Kajsa och Johan i riktning mot det tjutande oljudet. Allihop skyndade förbi den märkliga ökentavlan i den tredje salen, men sedan, i nästa sal, tvärstannade de allihop. På ena väggen gapade en tom ram. Målningen som borde ha suttit där var borta.

Alldeles intill stod den svartklädda kassörskan och grät hejdlöst. Vakten sov inte längre. Han snodde runt och viftade med armarna och tryckte igen och igen på en stor röd knapp på väggen. Stolen han hade suttit på var omkullvält. Den gråtande kvinnan sjönk ner på en skinnklädd bänk i rummets mitt. Vakten klappade henne tafatt på axeln samtidigt som han gestikulerade och hävde ur sig en ström av obegripligheter. Kvinnan i den gråa dräkten var alldeles vit i ansiktet och vände sig med darrande röst till paret i hennes sällskap.

”Så förskräckligt”, sa hon. ”Det var ett mästerverk, en Picasso. Den är borta!”

”Ingen större förlust”, sa den äldre mannen på norska. ”Kantiga ansikten i konstiga färger med ögonen på fel ställen. Ett barn kan ju måla bättre.”

Kvinnan i den gråa dräkten snörpte på munnen och mannens fru klappade honom på handen.

”Men en Picasso”, sa hon. ”Och den har blivit stulen?”

”Äntligen lite action, som sagt var”, viskade Kajsa till Johan.

Nu hördes smattrande steg mot det blanka marmorgolvet. Två poliser rusade in och bad alla i rummet flytta på sig, undan, undan. Motvilligt backade alla några steg och kom att stå i en halvcirkel där vakten stod i mitten och pratade upprört med poliserna. Den gråklädda guiden hade lagt armen om kassörskan och tröstade henne milt. Kajsa fortsatte att hålla händerna för öronen. Den snurriga vakten fick till slut fram en nyckel, vred om i ett lås under den röda knappen så att den outhärdliga larmsignalen äntligen tystnade.

En av polismännen kom fram till dem och sa något på spanska.

”Sorry. We don’t speak Spanish”, förklarade Kajsa.

Lite engelska kunde de ju, men ingen spanska, inte ett ord.

Polismannen ignorerade henne, men en röst bakom Kajsa förklarade på bruten engelska att han hade bett alla samlas i entrén, och sagt att ingen fick lämna byggnaden.

Kajsa vände sig om och kände genast igen den som talat. Det var en ung kvinna med brunt, lockigt hår som de hade sett första kvällen i Puerto Marinero. Då satt hon på en fällstol mitt på gågatan med ett staffli framför sig och målade. Nu log hon mot Kajsa och ryckte på axlarna och sa att de nog skulle få stanna här inne tills polisen förhört alla, lika bra att presentera sig.

”Laura”, sa hon och sträckte fram handen. ”My name is Laura. I’m Spanish. Where are you from?”

“My name is Kajsa. We are from Sweden.”

“Welcome to Spain”, sa Laura och log igen.